

РЕШЕНИЕ

№ 7212

гр. София, 26.11.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.10.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Бузова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Ст. Димитров, като разгледа дело номер **4630** по описа за **2014** година докладвано от съдия Росица Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

С решение от 07.04.2014 г. по НАХД № 17233/13 г. на СРС, НО, 95 състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 3698/18.12.2013 г., издадено от заместник – министъра на културата, с което [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], 7-ми км, офис сграда „Х. Т. Парк” е санкционирано за нарушение на разпоредбите на чл.18, ал.1, ал.2, т.3 и ал.3, чл.35 и чл.58, ал.1 ЗАПСП, извършено на 09.05.2013 г. в книжарница “Б.”, находяща се в [населено място], [улица].

Срещу това решение е подадена касационна жалба от Министерството на културата с оплаквания, че е „неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано по чл.209, т.3 АПК.” Оспорва се единственият отменителен довод на районния съд, че НП № 3698/18.12.2013 г. е издадено при неотстранимо процесуално нарушение при определяне на наложената с него имуществена санкция, която цифром е изписана като

2 000 лева, а словом като две хиляди и петстотин лева – съществено противоречие, което не позволявало на нарушителя, съда и третите лица да разберат какъв е действителният неин размер. Касаторът изтъква, че в мотивите на наказателното постановление на стр.5, предпоследен абзац изрично се сочело, че санкцията следва да се наложи в размер на минималния, предвиден за нарушението, който бил 2 000 лв. съгласно чл.97, ал.1 ЗАПСП. При индивидуализацията на размера на имуществената санкция бил взет предвид чл.27 ЗАНН с оглед налагане на минимума от 2 000 лв. Касаело се техническа грешка при словесното изписване на размера в диспозитива на наказателното постановление. Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да постанови друго, с което да се потвърди НП № 3698/18.12.2013 г.

Ответникът [фирма] – [населено място] оспорва касационната жалба с доводи по писмен отговор от 15.05.2014 г.

СГП даде заключение, че обжалваното решение следва да се остави в сила като законосъобразно постановено.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Административен съд София–град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН прие следното:

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл.220 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН фактически установявания на районния съд на 09.05.2013 г. Д. Д., главен експерт в Дирекция „Авторско право и сродните му права” с други длъжностни лица на Министерството на културата извършили проверка в книжарницата „Б.”, находяща се в [населено място], [улица], стопанисвана от [фирма]. В този момент обектът бил отворен за посетители и се озвучавал от озвучителни тела, инсталирани в салона за клиенти, свързани с усилвател – тунер, позициониран на честотата на радиостанция „М. FM”. За времето, през което проверяващите се намирали в тази книжарница там били излъчени музикалните произведения В. V. в изпълнение А. М., If Y. C. S. Me N. в

изпълнение на Т. S. и Н. С. А. в изпълнение на Е., за удостоверяване на което бил съставен Констативен протокол № 3698/2013 г. До приключване на проверката от [фирма] не представили каквито и да е договори с авторите на изпълняваните произведения, нито с представляващи ги организации за колективно управление на авторски права, по които да е придобило право за публичното им изпълнение чрез запис в този обект. След проверката било отправено запитване до „М.“ във връзка с излъчените в книжарницата музикални произведения. С получения отговор били посочени авторите им и чуждестранните авторски дружества, в които членуват, било потвърдено, че „М.“ има с всички тях договори за взаимно представителство, както и няма сключен с [фирма] договор за отстъпване на правата за публичното тяхно изпълнение. Бил съставен АУАН № 3698/27.06.2013 г. [фирма] за това, че на 09.05.2013 г. в стопанисваната от него книжарница в [населено място], [улица] организирано публично изпълнение на посочените музикални произведения чрез запис без съгласие на авторите им, представлявани от „М.“ като организация за колективно управление на авторски права, в нарушение на а чл.18, ал.1, ал.2, т.3 и ал.3, чл.35 и чл.58, ал.1 ЗАПСП. Въз основа на акта е издадено НП № 3698/18.12.2013 г., с което при идентични описание на нарушението на [фирма] е наложена имуществена санкция на основание чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП в размер на „2 000 (две хиляди и петстотин) лева.“

Софийският районен съд като инстанция по същество е извършил пълна проверка за правилното приложение на материалния и процесуален закон и е приел, че АУАН № 3698/27.06.2013 г. и НП № 3698/18.12.2013 г. са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма със съдържание, съответстващо на задължителното такова по чл.42 и чл.57 ЗАНН, при спазване на установения ред, в преклузивните срокове по чл.34 ЗАНН. По съществуващото на спора е счел, че административнонаказателният състав по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП е осъществен от обективна страна с публично изпълнение чрез запис на посочените в акта и наказателното постановление три музикални произведения, без изискуемото се съгласно чл.35 и чл.58, ал.1 ЗАПСП съгласие на авторите им или на представляващата ги организация за колективно управление на авторски права „М.“. Предвид безвиновния характер на отговорността по чл.83, ал.1 ЗАНН, съставомерност от

субективна страна не е изследвал. Районният съд е отменил наказателното постановление за допуснато при неговото издаване неотстранимо съществено процесуално нарушение при определяне размера на имуществената санкция в диспозитива му, цифром изписана като „2 000 лв.“, а словом - като „две хиляди и петстотин лева“. С този единствен мотив, НП № 3698/18.12.2013 г. е отменено изцяло.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно постановено.

Спорната имуществената санкция по НП № 3698/18.12.2013 г. е наложена на основание чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП за организирано публично изпълнение чрез запис на три музикални произведения без съгласие на авторите им или на представляваща ги организация за колективно управление на авторски права, в нарушение на разпоредбите на чл.18, ал.1, ал.2, т.3 и ал.3, чл.35 и чл.58 ЗАПСП. Приложен е единствено и само административнонаказателният състав по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП, който е еднозначно и точно определен и в мотивите, и в диспозитива на НП № 3698/18.12.2013 г. Приложената редакция на чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП е тази по § 33, т.1, б.”а” от ЗИДЗАПСП (ДВ, бр.25 от 2011 г.), която е в сила от 25.03.2011 г., без последващи изменения или допълнения. В санкционната си част, тази административнонаказателна разпоредба предвижда извършителят на нарушение по чл.97, ал.1, т.5 ЗАПСП да се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от две хиляди до двадесет хиляди лева. При тази формулировка, идентични са минимумът и максимумът на административното наказание „глоба” по чл.13, б.”б” ЗАНН за физически лица и на имуществената санкция по чл.83, ал.1 ЗАНН за юридически лица. Минималният такъв размер е 2 000 лв. - определен е с § 33, т.1, б.”г” от ЗИДЗАПСП (ДВ, бр.25 от 2011 г.), считано от 25.03.2011 г. без последващи увеличения или намаления. В мотивите НП № 3698/18.12.2013 г. на стр. 5, абзац 6 при индивидуализацията на размера на имуществената санкция, наказващият орган при спазване на чл.27, ал.2 ЗАНН е взел предвид като смекчаващи обстоятелства това, че дейността по публично изпълнение на музикални произведения има спомагателен характер спрямо предмета на дейност на [фирма], както и че дружеството не е санкционирано за подобно нарушение. Предвид на това, наказващият орган е решил, че санкцията следва да се наложи в размер на минималния, предвиден за нарушението

– стр.5, абзац 7 от НП № 3698/18.12.2013 г. В тази част мотивите са изрично формулирани и еднозначни в смисъла си – формираната и надлежно изразена чрез тях воля е за налагане на имуществена санкция по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП в нормативния минимум. В диспозитив този размер е изписан вярно цифром като 2 000 лв. и погрешно словом като две хиляди и петстотин лв. Няма нормативно установено правило, приложимо при такова несъответствие в административнонаказателния процес, по което да се признае предимство на цифровото или словесното изписване на размера, така че меродавно да се смята едното или другото. ЗАНН не урежда производство за поправка на очевидна фактическа грешка в наказателно постановление, по този въпрос НПК не е субсидиарно приложим съгласно чл.84 ЗАНН, а специалните разпоредби на чл.98 – чл.98г ЗАПСП не го регулират. При тази непълнота, релевантно за случая е, че съгласно обективизираната в мотивите към НП № 3698/18.12.2013 г. воля на административнонаказващия орган е предвид наличието на посочените от него смекчаващи обстоятелства по чл.27, ал.2 ЗАНН имуществената санкция да се наложи в размер на минималния, предвиден за нарушението. Независимо, че имуществената санкция не е абсолютно определена с посочване на паричната сума 2 000 лв. в мотивите НП № 3698/18.12.2013 г., размерът ѝ е определяем с направеното от административнонаказващия орган в същата част на мотивите препращане към нормативния минимум за нарушението, който съгласно чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП е 2 000 лв. Тази воля е в пълно съответствие с правилото на чл.27, ал.1 вр. чл.83, ал.2 ЗАНН вр. чл.98г ЗАПСП имуществената санкция да се определя в границите, предвидени за извършеното нарушение. Оставайки в тези предели и отчитайки наличието на смекчаващи обстоятелства по чл.27, ал.3, пр.1 вр. чл.83, ал.2 ЗАНН вр. чл.98г ЗАПСП, административнонаказващият орган е решил на [фирма] като юридическо лице да се наложи имуществена санкция в най-ниския допустим по закон размер. Няма каквито и да е фактически или правни усложнения във връзка с това нейно определяне. Хипотезата не е на множество нарушения, които отделно да се санкционират по чл.18 вр. чл.83, ал.2 ЗАНН вр. чл.98г ЗАПСП. Хипотезата не е и на множество алтернативно или кумулативно регламентирани наказания – при нарушител - юридическо лице, по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП се предвижда единствено и само имуществена санкция по чл.83, ал.1 ЗАНН. Нейният

минимум е изрично законово фиксиран на 2 000 лв. с чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП и така установен не е намаляван или увеличаван след 25.03.2011 г. Следователно решението на административнонаказващия орган е на [фирма] да се наложи имуществена санкция в минималния, предвиден за нарушението по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП размер от 2 000 лв. Тази формирана негова воля, обективирана в мотивите към НП № 3698/18.12.2013 г., е надлежно изразена в диспозитива, в частта в която размерът на наложената имуществена санкция по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП е цифром изписан като 2 000 лв. Обратното, не съответства на тази воля частта от диспозитива, в която този размер е словесно изписан като „две хиляди и петстотин лева.“ Така задължителният по чл.57, т.7, пр.2 ЗАНН вр. чл.98г ЗАПСП реквизит не е надлежно формулиран. Тази нередовност, обаче, няма придадената ѝ в обжалваното решение същественост като процесуално нарушение – очевидно се касае за очевидна фактическа грешка – несъответствие между наличната и обективирана в мотивите на НП № 3698/18.12.2013 г. воля на административнонаказващия орган санкцията да е в минималния законов размер и външното изразяване на същата тази воля в текста на диспозитива. Решаваща при тълкуване на постановлението, както на всеки друг правен акт, е действителната воля на неговия юридически издател – посочените по-горе части от мотивите на НП № 3698/18.12.2013 г. и на диспозитива, четени във връзка един с други и схванати в смисъла, произтичащ от цялото, водят до единствено възможни извод, че волята на наказващия орган е имуществената санкция по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП да бъде наложена на [фирма] и същата да в минималния, предвиден от разпоредбата размер от 2 000 лв. за такова нарушение. Тезата по обжалваното решение, че с различното изписване цифром и словом на този размер се ограничавало правото на защита е без конкретни аргументи във връзка със спора – всъщност защитата на [фирма] в това административнонаказателното производство от образуването до неговото приключване е по вмененото на дружеството нарушение по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП в пределите на минимума и максимума на имуществената санкция по тази административнонаказателна разпоредба, в чиито граници са и цифровото, и словесното изписване на размера ѝ по НП № 3698/18.12.2013 г. Няма разлика в приложимия и приложен единствен състав по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП, няма паралелни квалифицирани или облекчени състави с

различни съставомерни обстоятелства в санкционната част и диференцирана наказуемост, по които [фирма] да е трябвало, а да не е могъл да се защитава. Спорният порок на НП № 3698/18.12.2013 г. в индивидуализацията в размера на наложената с него имуществена санкция не е съществен, а формален – очевидна фактическа грешка в словесното ѝ изписване. Той е отстраним. В отсъствието на процесуален ред за поправка на НП № 3698/18.12.2013 г. от издателя му, районният съд, действайки като въззивната инстанция е следвало да измени това наказателно постановление съгласно чл.63, ал.1, изр.1, пр.2 ЗАНН, като намали на основание чл.337, ал.1, т.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН словесно изписания размер на имуществената санкция на „две хиляди лева”. Изменението е допустимо и по чл.337, ал.1, т.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН, тъй като така въззивният съд би приложил чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП за същото административно нарушение, което ще се яви еднакво наказуемо по цифровия израз на размера на санкцията и по-леко наказуемо по словесния му израз. Възприетият от първостепенния съд подход за цялостна отмяна НП № 3698/18.12.2013 г. е неприемлив по своя краен резултат, тъй като за очевидна фактическа грешка в диспозитива [фирма] е освободен от административнонаказателна отговорност по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП и в минималния предвиден от закона размер, макар осъществяването на състава по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП да е доказано по несъмнен начин и при все че такова освобождаване не е мотивирано с маловажност по чл.28 ЗАНН.

Атакуваното с касационната жалба решение е неправилно постановено в нарушение на закона по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, за което тази инстанция ще го отмени на основание чл.221, ал.2, пр.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и вместо него ще постанови друго за изменение на наказателното постановление на основание чл.222, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН чрез намаляване словесно изписания размер на имуществената санкция по диспозитива на НП № 3698/18.12.2013 г. до цифровия ѝ размер, така че същата еднозначно да бъде определена на нивото на законовия минимум по чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП – 2 000 (две хиляди) лева.

Водим от горното, Административен съд София– град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 07.04.2014 г. по НАХД № 17233/13г. на Софийския районен съд, НО, 95 състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 3698/18.12.2013 г., издадено от заместник–министъра на културата, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], 7-ми км, офис сграда „Х. Т. Парк” за нарушение на разпоредбите на чл.18, ал.1, ал.2, т.3 и ал.3, чл.35 и чл.58, ал.1 ЗАПСП, извършено на 09.05.2013 г. в книжарница “Б.”, находяща се в [населено място], [улица], е наложена имуществена санкция на основание чл.97, ал.1, т.5, пр.2 ЗАПСП, като НАМАЛЯВА размера ѝ на 2 000 (две хиляди) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: